

ÎNCĂTUȘATĂ

*Triumful dramatic al unei femei asupra persecuției,
abuzului de gen și a condamnării la moarte.*

MARIAM IBRAHEEM

ȘI EUGENE BACH

Tradusă din limba engleză de Magda Zaharie

Editura Gold Books
Baia Mare
2022

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

IBRAHEEM, MARIAM

Încătușată : triumful dramatic al unei femei asupra persecuției, abuzului de gen și a condamnării la moarte / Mariam Ibraheem și Eugene Bach ; trad. din lb. engleză de Magda Zaharie. - Baia Mare : Gold Books, 2022

ISBN 978-606-95495-1-3

I. Bach Eugene

II. Zaharie, Magda (trad.)

929

Titlul original *Shackled*

© Copyright © 2022 by Mariam Ibraheem.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Gold Books. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Gold Books. Dacă nu există alte precizări, versetele biblice sunt citate din traducerea NTRL (Noua Traducere în limba română a Bibliei).

Încătușată - Mariam Ibraheem & Eugene Bach

Copyright © 2022 GOLD BOOKS, Baia Mare, Liliacului 16

e-mail: contact@goldbooks.ro, www.goldbooks.ro

Traducerea și editarea: Magda Zaharie

Tehnoredactarea: Nicu Zaharie

Corectura: Ștef Văsuțiu

ISBN print: 978-606-95495-1-3

Ce spun oamenii despre Mariam Ibraheem și despre Încătușată...

Mariam Ibraheem a fost un martor neclintit pentru Cristos în mijlocul unor greutăți incredibile. Eu am fost în Sudan și știu bine forțele cu care a avut de-a face. *Încătușată* este un memoriu puternic al unei femei care a refuzat să nege numele lui Isus. Noi ce am face în circumstanțe similare?

- *Onorabilul Frank Wolf*

fost reprezentant al SUA din Virginia

Fascinantă. Provocatoare. O poveste frumoasă a creștinismului real și a determinării unei femei de a-L onora pe Isus cu viața ei, chiar și atunci când aceasta era în joc. M-am trezit întorcând paginile pentru a afla ce s-a întâmplat în continuare, savurând totodată și povestea dezolantă și frumoasă a credințioșiei. O lectură obligatorie pentru orice urmaș al lui Cristos care ia în serios porunca lui Isus de a ne lua crucea zilnic și de a-L urma.

- *Mary DeMuth*

Autoarea cărții *Thin Places: A Memoir*

Incredibilă. Informativă. Plină de inspirație. Aceste cuvinte descriu această epică poveste adevărată a modului în care o tânără femeie a depășit abuzul religios, misoginia și sortii po-

trivnici pentru a-și câștiga libertatea. Cu adevărat, o carte captivantă și o lectură obligatorie!

- Dr. Ben Young

Autor al cărților *Survive the Day*, *Room for Doubt* și *Why*

Mike's Not a Christian

Personal pastoral la Second Baptist Church, Houston, TX

Povestea uimitoare a lui Mariam Ibraheem este o mărturie a credinței ei lipsită de compromisuri în Isus și a credincioșiei lui Dumnezeu față de ea, pe care lumea ar trebui să o audă. În primăvara anului 2014, când mulți dintre noi protestam în fața Casei Albe pentru ca guvernul SUA să o ajute, nu ne-am fi putut imagina modul neașteptat în care Dumnezeu avea să genereze libertatea lui Mariam și să o folosească pentru slava Sa, ca o voce pentru mulți alții.

- Faith J. H. McDonnell

Directoarea de de reprezentare pentru Katartismos Global

(kgiglobal.org)

Coautoare a cărții *Girl Soldier: A Story of Hope for Northern*

Uganda's Children

M-am întâlnit cu Mariam Ibraheem la câteva săptămâni de la eliberarea ei în urma condamnării la moarte într-o închisoare întunecată din Sudan. Ea mi-a zâmbit în timp ce o ținea în brațe pe fiica ei, Maya, iar primele ei cuvinte au fost: „Dumnezeu este bun tot timpul”. Frumozii ei ochi căprui radiau o forță și o determinare de a depăși obstacolele.

Mariam s-a născut într-o tabără de refugiați din Sudan, dintr-o mamă adolescentă, care s-a ridicat deasupra sărăciei, a vio-

lenței domestice și a pericolelor legii islamice Sharia. Asemenea curajoasei ei mame, Mariam a depășit obstacole insurmontabile, inclusiv pierderea surorii ei mai mici, moartea tragică a mamei sale și condamnarea la moarte pentru credința ei creștină. De fiecare dată, Mariam s-a ridicat deasupra circumstanțelor ei prin credința în Isus. Ea refuză să se lase intimidată spre tăcere și și-a proclamat credința în fața gardienilor închisorii, a judecătorilor și a celor care încearcă să îi ia viața.

Încătușată va inspira credință și determinare în mijlocul a unor circumstanțe ce par imposibile. Viața și prietenia lui Mariam mi-au schimbat pentru totdeauna existența, pentru a persevera și a-mi menține speranța în Dumnezeu. Știu că povestea ei te va schimba și pe tine.

- *Naghmeh Panahi*

Director executiv al Fundației Tahrir Alnisa

NOTĂ PENTRU CITITOR

Această carte include descrieri ale abuzului fizic și ale violenței față de autoare și față de alte persoane, descrieri care pot fi deranjante. Te încurajăm să te pregătești din punct de vedere emoțional înainte de a continua, mai ales dacă ai suferit o formă de abuz în trecut. Te rugăm să folosești discreția, în special în privința descrierii circumciziei feminine din capitolul 8: „Petrecerea sângeroasă” și a descrierii abuzului fizic din capitolul 47: „Naștere în lanțuri”. Dacă crezi că vreunul dintre aceste pasaje ar putea fi traumatizante pentru tine, poți alege să nu mai citești sau să treci la următoarea porțiune a cărții atunci când ajungi la aceste scene.

- Editura

DEDICAȚIE

*Mamei mele, Zahra;
sorei mele, Bahia;
copiilor mei, Martin și Maya
și mentorului Chris*

CUPRINS

Prolog

1. S-a născut o refugiată	17
2. O căsătorie de conveniență	23
3. Căsătorită cu un criminal	30
4. Semințe ale iubirii și ale urii	37
5. Bestia zilnică	45
6. Legată și redusă la tăcere	52
7. Orfană	60
8. Petrecerea sângeroasă	68
9. Viața în Basunda	79
10. Un oraș nou, o viață nouă	85
11. O zi de rugăciune	92
12. Concediată	99
13. Plata Jizyah-ului	106
14. Renunțarea la liceu	113
15. Ucenica	122
16. Școala catolică Comboni	128
17. Două tabere extremiste	135
18. Universitatea din Khartoum	142
19. Un medicament rău	150
20. Surprinsă de iubire	158

21. Suferință copleșitoare	164
22. Propria mea familie	173
23. O femeie de afaceri	180
24. Vocea unui străin	187
25. Tentativă de răpire	196
26. Acuzată de adulter	204
27. O singură alegere pentru mine	212
28. Niciun ajutor de la Ambasada SUA	217
29. O surpriză în Ajunul Crăciunului	223
30. Crăciunul în închisoare	228
31. Slujire în închisoare	234
32. Închisoarea femeilor	240
33. Inițiere	248
34. Drama din sala de judecată	253
35. Discriminare și intimidare	261
36. Introducerea clandestină de Biblii	268
37. Exorcistul	275
38. Avocați noi și curajoși	282
39. Femei de afaceri în închisoare	288
40. Un martor mort	295
41. Lupta spirituală din cușcă	302
42. Valea umbrei morții	312
43. Condamnată la moarte	316
44. O plimbare brutală cu duba	322
45. Celula morții	327
46. Lanțuri rupte!	333

47. Naștere în lanțuri	338
48. Ziua în care am murit	344
49. Înapoi în celula condamnaților la moarte	351
50. În sfârșit liberă	357
51. Trădată	364
52. Interogatoriul secret	376
53. Din nou în închisoare	382
54. Spioni în Ambasada SUA?	389
55. Ajutor de departe	396
56. Zborul spre libertate	403
57. Un viitor și o nădejde	410
58. Șapte ani mai târziu	418
Despre autori	426

PROLOG

Strigăte aleatorii de „Allahu Akbar” au izbucnit în mod spontan atunci când judecătorul s-a apropiat de bară. El a cerut imediat ca acestea să se oprească, apoi s-a așezat în fruntea sălii de judecată. Judecătorul a citit din Coran înainte de a reexamina pe scurt datele cazului.

- Conform legii noastre, legea Sharia, inculpata este musulmană. Întorcându-se spre mine, el a spus:

- Te voi întreba pentru ultima dată și vreau să aud doar un răspuns. Accepți Shahada sau vei continua să te numești creștină?

Spre deosebire de celelalte încăperi ale tribunalului, instanțele superioare de la etajul al treilea erau confortabile și dotate cu aer condiționat, dar puteam vedea broboane de transpirație alunecând pe fruntea judecătorului. Tremura.

- Doamnă Abrar, a spus el, strigându-mă pe un nume care nu era al meu, te rog să te ridici.

M-am ridicat în cușca mea și l-am privit în ochi.

- Te voi mai întreba doar o singură dată. Ești musulmană sau ești creștină?

Trupul meu a devenit alert. Mi-am ridicat bărbia și am anunțat cu mândrie:

- Numele meu este Mariam. Sunt creștină și am fost creștină toată viața mea. Am spus acest lucru în mod clar și cu îndrăzneală, pentru ca toți să îl audă.

Judecătorul s-a lăsat în scaunul său, de parcă cineva l-ar fi lovit în piept. S-a echilibrat, s-a aplecat în față, și-a redobândit calmul și a rostit:

- Bine, atunci.

Judecătorul avea răspunsul meu. Au izbucnit mai multe strigăte de „Allah Akbar”, iar judecătorul le-a cerut din nou să se liniștească.

După ce s-au oprit strigătele, în încăperea s-a așezat o liniște ca de mormânt. Nu m-am uitat spre nimeni și am presupus că nimeni nu se uita la mine. Nimeni nu s-a mișcat, în timp ce toată lumea aștepta să audă ce va decreta judecătorul. Ceea ce avea să spună în continuare urma să fie, probabil, soarta mea.

- Te condamn la o sută de lovituri cu biciul și la moarte prin spânzurare, a anunțat el.

Iată-l. Destinul meu cu moartea avea o dată și o cauză.

Numele meu este Mariam Ibraheem și sunt o creștină din națiunea islamică Sudan. După ce am fugit din țara mea natală în urmă cu câțiva ani, am decis, în sfârșit, să îmi împărtășesc mărturia.

Mie nu îmi este rușine de Numele lui Isus Cristos. Am fost arestată, judecată, biciuită, lovită cu picioarele, bătută, batjocorită, scuipată, întemnițată, condamnată la moarte prin spânzurare și forțată să trăiesc ca refugiată pentru că am refuzat să mă lepăd de Numele lui Isus Cristos. Numele Său este singurul care oferă viață veșnică și doar prin harul Numelui Său sfânt eu sunt astăzi în viață pentru a-mi relata experiențele.

Nu a fost ușor să retrăiesc povestirile pe care le-am scris în aceste pagini. Am strigat către Domnul în rugăciune ca El să mă ajute, pentru că mă străduiam să găsesc puterea de a spune despre dragostea, moartea, bucuria, pierderea, victoria și durerea pe care le-am lăsat în urmă în Sudan, țara mea cea dragă.

A fost agonizat să scriu unele dintre evenimentele pe care le dezvălui în această carte, dar sunt povești care trebuie spuse pentru a informa restul lumii despre realitatea vieții din Sudan, pentru a dezvălui adevărul despre legea Sharia și pentru a prezenta mărturiile ale bunătății neclintite a lui Dumnezeu. Capitolele care urmează descriu atât relatări experimentate ale unor practici înfiorătoare, cu privire la care mă rog să trezească biserică față de nevoile Sudanului, precum și mărturiile personale pentru slava lui Dumnezeu și pentru încurajarea credincioșilor din întreaga lume, care au fost, la rândul lor, alungați și persecutați pentru credința lor în Domnul nostru Cel înviat.

Unele evenimente, nume, locuri și intervale de timp au fost modificate pentru a proteja confidențialitatea anumitor persoane din trecutul meu. De dragul conciziei, am ales, de asemenea, să omit câteva detalii, combinând în același timp alte evenimente. Memoriile pe care le-am inclus au fost reconstruite din amintirile mele. Am încercat să ofer datele și cronologia cât mai exacte, dar s-ar putea să existe evenimente pe care să mi le amintesc ușor diferit față de modul în care și le amintesc alții, din cauza situației dinamice, a câtorva elemente mobile și a unui mediu în continuă mișcare.

Îmi ofer povestea ca pe o mărturie vie pentru a-I aduce laude lui Dumnezeu, Răscumpărătorul meu. El și numai El să primească lauda.

S-A NĂSCUT O REFUGIATĂ

M-am născut pe 3 noiembrie, 1987, într-o tabără de refugiați din nord-estul Sudanului, dintr-o orfană și un criminal căutat. Poate părea un mod ciudat de a începe viața, dar, crezi ori nu, lucrurile au devenit și mai ciudate după aceea.

Era brutal să trăiești în tabăra de refugiați din Twawa. Era lipsit de civilizație și imprevizibil, cu nenumărate reguli și tot atâția nelegiuiri. Având în vedere experiența mea de acolo, este aproape nedrept să o numesc tabără, deoarece cuvântul *tabără* are conotația de locuință temporară. Pentru unii oameni, care erau în trecere sau au putut cumva să se mute, a fost temporară. Pentru alții, însă, precum familia mea, a fost o reședință pe termen lung. Aceasta a fost casa copilăriei mele, precum și casa copilăriei mamei mele.

Twawa m-a învățat că trebuie să cunosc lumea. Nu era un sat african pitoresc, pe care îl găsești pe coperta revistei *National Geographic*, în care omul și natura trăiesc în armonie. Era un Polaroid perfect al realității la care trebuia să mă aștept de la viața în Sudan. Era urâtă – insalubră, aglomerată și plină de

boli – și periculoasă din cauza antipatiei musulmanilor față de creștini și de etiopieni. Era atât străină, cât și familiară. Era un loc plin cu amintiri vii care dansau în culori naturale și care aveau să mă încânte, dar și să mă bântuie de-a lungul vieții. Eu eram ca un pelerin care trecea încet pe acolo. Twawa urma să trăiască în mine mult mai mult timp decât aveam eu să trăiesc în ea.

- Când plecăm din Twawa, mama? întrebam eu din când în când. Nu ceream neapărat să plec, ci pur și simplu îmi exprimam curiozitatea, pentru că toți cei pe care îi cunoșteam plecau undeva departe de tabăra noastră. Oamenii care părăseau Twana erau mai mulți decât cei care veneau. Mama mea, Zahra, rareori a găsit de cuviință să îmi răspundă. Ea era o femeie tăcută și robustă, care rareori spunea mai multe cuvinte decât era nevoie. Cu toate acestea, deși nu spunea multe cuvinte, ascunsă în adâncul sufletului ei, o furtună involburată înăbușea secrete întunecate de durere, respingere și abuz domestic violent despre care credea că nu știe nimeni.

Dar noi știam. Toți știam. Era un sat mic care nu avea secrete.

Mama locuia în tabără de când avea zece ani. Ea cunoștea tabăra și tabăra o cunoștea pe ea. Twawa a fost casa ei de când a evadat din Etiopia, în timpul unei foamete mortale care a fost exacerbată de război și de ascensiunea comunismului.

Mama mea nu a fost niciodată foarte deschisă cu privire la circumstanțele care i-au ucis pe bunicii mei și au adus-o într-un loc atât de mizerabil precum Twawa. A fost prea traumatizant. Din câte am înțeles, a fost dezorientată și a rămas parțial surdă din cauza exploziilor care i-au distrus casa. După ce părinții ei au fost uciși, ea abia a scăpat cu viață. A cutreierat deșertul cu sora ei în vârstă de doisprezece ani, Medina, într-o caravană

mică de refugiați, până când au trecut granița de est a Sudanului în căutarea siguranței. Ea și sora ei au fost fetele pierdute din Etiopia.

Orfane fiind, cele două fete au fost nevoite să găsească o modalitate de a supraviețui. Mama mea și-a folosit istețimea și a găsit modalități de a îndura greutățile necruțătoare. În afară de sora ei, ea nu mai avea alte rude și nici alte bunuri, dar a găsit un adăpost temporar pentru ele două într-o tabără mică de refugiați, finanțată de Națiunile Unite. Nu plănuia să stea mult. La fel ca ceilalți refugiați, ea și-a imaginat că se va întoarce în Etiopia, dar zilele s-au transformat în săptămâni, săptămânile în ani și anii în familii care au dat naștere unei generații noi de rezidenți, ca mine, ai taberei de refugiați Twawa. Crescând, mama mea a insistat să fiu o supraviețuitoare ca ea.

Limba maternă a mamei era limba amhară, limba comercială a Etiopiei, care este înrudită cu ebraica. Ea și-a dat seama repede că trebuie să învețe limba arabă pentru a se descurca în noile ei împrejurimi din Sudan. Ca și araba, atât ebraica, cât și amhara sunt limbi afro-asiatice din familia limbilor semitice. Mulți dintre etiopienii care s-au refugiat în Sudan au fost considerați evrei, cu legături care mergeau până în zilele regelui Solomon și ale reginei din Șeba. Aceștia erau numiți *falashas*, un termen denigrator, jenant de potrivit, care înseamnă „străini” sau „refugiați”.

La scurt timp după sosirea în tabăra de refugiați din Sudan, aproximativ 8.000 de falashas au fost transportați în secret în Israel, în una dintre cele mai mari operațiuni clandestine efectuate vreodată, cunoscută sub denumirea de Operațiunea Moise. Când poporul sudanez a aflat că Israel a ajutat la ducerea în mod ilegal a mii de etiopieni în siguranță, s-a înfuriat. Ei

ar fi preferat să îi vadă pe etiopieni murind în deșertul Sudanului decât ca aceștia să se stabilească în Israel. Într-o zi, aveam să experimentez și eu aceeași furie și ură îndreptată spre mine.

După ce evreii au fost evacuați, au fost mai puțini etiopieni pe care să îi urască sudanezii. Și noi eram falashas, dar fără o patrie ca Israelul care să fie dispusă să ne scoată în mod ilegal. Noi nu eram falashas evrei. Eram falashas creștini. Musulmanii sudanezi îi urau pe creștinii etiopieni la fel de mult cum îi urau pe evrei. Multe dintre triburile din nord-estul Sudanului erau înrudite îndeaproape cu refugiații musulmani eritreeni, dar nu aveau legături atât de strânse cu etiopienii.

- Hadim! strigau paznicii taberei la etiopieni. Mama mea nu știa la început ce însemna acel cuvânt, dar a aflat în curând că înseamnă „sclav” și a înțeles exact cum o vedeau sudanezii. Musulmanii credeau că etiopienii sunt buni numai pentru munca unui sclav. Toți erau *hadim*.

Chiar dacă Națiunile Unite plăteau pentru tabăra de refugiați și pentru provizii, sudanezii conduceau tabăra ca și cum ei înșiși ar fi plătit fiecare bănuț. Se așteptau ca noi să îi onorăm ca și cum ei ar fi fost furnizorii tuturor lucrurilor de care noi aveam nevoie.

Mama a întâmpinat opoziție la fiecare pas, dar nu a lăsat ca acest lucru să o oprească. Ea cunoștea valoarea educației. De îndată ce i-au deschis ușile la micuța școală din Twawa, nu a ezitat. A studiat din greu pentru a învăța limba arabă. Ea știa că aceasta urma să fie cheia reușitei ei în Sudan și era hotărâtă să nu fie o victimă. „Educația îți poate schimba viața”, îmi spunea ea atunci când eram mică. „Mergi la școală și nu lăsa ca nimeni și nimic să te oprească”.

Pentru cei care nu puteau vorbi în mod fluent limba arabă, nu era o sarcină ușoară să nu se considere victime într-o tabără de refugiați. Limba (pe lângă convingerile cuiva) simboliza sistemul de caste din Sudan. Arabii se aflau în fruntea scării ierarhice, iar africanii care puteau vorbi în mod fluent limba arabă erau următorii. Străinii care puteau vorbi o arabă stâlcită aparțineau unei case din cadrul altei caste. Creștinii și evreii erau în partea de jos, iar toate castele, de sus până jos, erau conduse de legea Sharia.

Eu eram prea tânără pentru a-mi da seama de acest lucru în timpul petrecut în tabăra de refugiați, dar tot ceea ce ținea de viața mea și a mamei mele era format, modelat și ghidat de Sharia. Noi nu credeam în ea, dar controlul ei asupra vieții noastre nu prevedea ascultarea noastră, ci impunea ascultarea noastră. Eu nici măcar nu știam care este legea, dar știam că există. Nu o puteam explica dar, la fel ca mama mea înainte de mine, mi s-a cerut să o studiez în fiecare zi din viața mea; și, într-o zi, eu și copiii mei urmam să fim judecați după ea.

Cumva, în labirintul de corturi unghiulare, de colibe conice rotunde și de rakubas pătrate din paie aleatorii (un tip de verandă acoperită care se extinde dintr-un cort sau o colibă și care oferă protecție împotriva soarelui), m-am simțit liberă de legile opresive și am învățat să mă bucur de viață și să mă simt bine cu prietenii mei. Pentru mama, fericirea mea a fost ca o emblemă de recunoaștere pe care o purta cu mândrie ca dovadă a faptului că reușise să îmi ofere un mediu stabil în mijlocul unei situații imposibile. Dacă nu a realizat nimic altceva în viață, ea a știut că cel puțin le-a oferit copiilor ei o viață mai bună decât a avut ea.

Am întâlnit multe femei pe parcursul vieții mele, dar niciuna nu este atât de minunată ca mama mea. O armată i-a ucis familia, i-a demolat satul și i-a furat casa, dar nu i-au putut distruge sufletul. A sosit ca orfană în Sudan, dar le-a oferit copiilor ei o familie. Nu a primit pregătirea pe care au primit-o alte fete, care au lucrat alături de mamele lor în bucătărie, dar a devenit cea mai cunoscută bucătăreasă din estul Sudanului. I-a fost jefuită posibilitatea de a învăța afaceri la picioarele tatălui ei, dar acest lucru nu i-a zdrobit spiritul antreprenorial și nici nu a împiedicat-o să dețină propria companie. Nu a avut avantajul de a vorbi araba ca limbă maternă, dar aceasta nu a împiedicat-o să stea până noaptea târziu pentru a învăța, astfel încât să poată concura pe piață și să îi învețe pe copiii ei această limbă.

Ea a dăruit cu tenacitate, iar eu am învățat mai multe văzând etica ei de muncă neobosită decât din toate cuvintele pe care le-a spus vreodată.

În ciuda tuturor lecțiilor bune pentru viață pe care le-am învățat de la mama mea, ea avea o slăbiciune. Un lucru ascuns și întunecat dădea târcoale casei noastre din Twawa, un lucru cunoscut tuturor celor din tabără, dar despre care puțini discutau. Viața mamei mele – și viața familiei ei – era în pericol pentru că ea făcuse un contract cu dușmanul. Ea a schimbat dragostea cu siguranța și a ajuns să nu aibă niciuna dintre acestea.

Ea avea o bombă cu ceas legată de inimă, iar eu i-am spus cu afecțiune „tată” acelei bombe cu ceas.

O CĂȘĂTORIE DE CONVENIENȚĂ

Tabăra noastră de refugiați stătea liniștită la umbra munților din jurul celor trei laturi ale Al Qadarif.¹ Legenda spune că, cuvântul *Qadarif* provine din expresia arabă care înseamnă „cel care a terminat de vândut sau de cumpărat ar trebui să plece”. În trecut, prin zonă treceau triburi arabe nomade, cumpărând și vânzând populației indigene din Sudan bunuri la piață, iar când se apropia ora închiderii, cineva striga „Qadarif!” pentru a-i alerta pe toți că era timpul de închidere a pieței.

Noaptea, munții aduceau un fel de feerie mistică în tabără, în timp ce luna se uita peste linia crestei. În tabăra de refugiați Twawa, sezonul ploios, din mai până în septembrie, era una dintre cele mai bune perioade ale anului. Îmi amintesc că aveam șase ani și mă simțeam liberă ca pasărea în acele luni. Norii și apa ofereau un răgaz extrem de necesar de la soarele arzător. Adierea care se simțea dinspre creasta muntelui se simțea rece pe piele și umedă de la ploaie. Seara, puteam să

¹ Scris uneori și Al-Gedarif.

evadez împreună cu prietenii mei în lumina lunii și să mă joc până când căldura se evaporă din solul înfierbântat.

Mama era prea săracă pentru a ne cumpăra mărunțișuri cu care să ne jucăm, dar aceasta nu însemna că ne lipseau jucăriile. Noroiul ne furniza ore nesfârșite de distracție. Dacă aveam nevoie de o păpușă, pur și simplu îmi făceam una din lutul umed. Dacă voiam o casă pentru păpuși, îmi puteam face una cu ușurință. Aveam cutii goale de conserve din gunoi pentru a-mi pregăti bucătăria mea imaginară. Fiecare baltă devenea un bazin improvizat în care jucam șotron, stropindu-ne.

- Uite, am făcut o vacă! strigam eu de bucurie, în timp ce arătam noua mea creație din noroi. De brațul meu erau lipite bucăți lipicioase de pământ roșu, care cădeau în cele din urmă în bălțile de dedesubt, împroșcându-ne. Prietenii mei se minunau de figurile pe care le cream din noroi.

Tuturor ne plăcea să ne jucăm până seara târziu. În timpul acelor ore magice, eram înconjurată de o lume a fanteziei care m-a ajutat să scap de realitatea de acasă.

Acasă mă aștepta o altă lume, de care nu puteam scăpa atât de ușor. Aproape în fiecare zi, cortul familiei noastre era o cușcă cusută din pânză a furiei și a violenței. Mama și tatăl meu se certau mereu. Mereu.

Tatăl meu era un om mare, care era mai înalt decât majoritatea oamenilor din sat. Furia sa era de nepotolit și nu puteai să glumești cu el. Când avea o ieșire violentă, toată lumea se străduia să plece din calea sa. Viața în tabăra de refugiați ar fi fost mai ușor de gestionat fără el, dar toată lumea îl tolera pentru că el avea un scop de neînlocuit în tabără.

Tatăl meu deținea un camion care transporta oameni și bunuri spre și dinspre tabără. În multe privințe, el era ca un

taximetrist pentru sat. Nu mulți oameni erau dispuși să facă acest gen de muncă. Etiopienii depindeau de el pentru a-i duce pe ei și produsele lor la și de la piața din oraș. Fără serviciile sale, multe familii ar fi pierdut instant și puținul venit pe care îl aveau. Mulți oameni îl apreciau pe tatăl meu pentru că era un șofer de încredere, așa că au ales să treacă cu vederea firea lui furioasă.

Părinții mei s-au întâlnit când mama îl plătea pe tatăl meu să o ducă la piața locală. Mama era extrem de frumoasă, iar tatăl meu s-a îndrăgostit de ea din prima clipă în care a văzut-o.

Etiopienele sunt renumite în general pentru atractivitatea lor naturală. Fără îndoială că fizicul lor splendid este remarcabil. Părul lor creț și des, linia subtilă a maxilarului, pomeții înalți și nasul înalt având deasupra lui ochii ovali și alunghiți, emană cea mai atractivă simetrie. Pielea lor splendidă, de culoarea închisă, ca a migdalelor, este admirată în toată Africa și în lumea întreagă și are o strălucire pe care puține femei o pot recrea cu ajutorul machiajului și a loțiunilor.

Femeile etiopiene sunt cunoscute și pentru inima lor caldă și feminitatea ametoare. Spre deosebire de femeile musulmane din Sudan, femeilor etiopiene nu li se cere să își acopere cele mai admirabile trăsături cu țeșături religioase restrictive.

Tatăl meu s-a îndrăgostit de mama mea, așa cum bărbații străini s-au îndrăgostit de femeile etiopiene de mii de ani. Cântarea cântărilor din Vechiul Testament este dedicată unei femei etiopiene. Moise, care a fost crescut ca fiu al unui faraon din Egipt, nu și-a ales o soție egipteană, ci, se spune în schimb, că el și-a găsit o frumoasă mireasă etiopiană. (Vezi Numeri 12:1).

De fiecare dată când mama mea voia să meargă la piață, tatăl meu insista să o ducă. În scurt timp, el a cerut-o în căsătorie.

Când ea a ezitat, el a cerut-o în mod repetat. El nu accepta cu ușurință un *nu* ca răspuns.

Mama avea niște rezerve de înțeles. În primul rând, ea avea doar șaisprezece ani, iar el în jur de cincizeci. Nimeni nu știa cu siguranță vârsta lui, dar era în mod clar o diferență uriașă de vârstă între ei doi. Mama a aflat că, în Sudan nu este atât de ciudat ca bărbații mai în vârstă să se căsătorească cu adolescente. Conform învățăturilor islamice care ghidează legile Sudanului, profetul Mohamed s-a căsătorit cu soția sa preferată, Aisha, atunci când acesta avea aproximativ vârsta pe care tatăl meu o avea când a cunoscut-o pe mama. Aisha avea doar șase ani atunci când Mohamed s-a căsătorit cu ea, iar el a „consumat” pe deplin căsătoria când ea avea doar nouă ani. Deoarece Aisha era prețuită de Mohamed, numele ei este viu chiar și astăzi, fiind unul dintre numele uzuale pentru fetițele din Sudan.

Mama știa, de asemenea, că tatăl meu era deja căsătorit și că avea o altă familie. Soția și copiii săi locuiau în cealaltă parte a Sudanului. Chiar dacă șansele ca ea să se intersecteze vreodată cu cealaltă soție a lui erau mici, ea nu dorea ca această familie necunoscută, îndepărtată, să vină într-o zi să o caute pe ea și familia ei. Aveam să aflu mai târziu că temerile ei erau justificate.

Deși poligamia fusese abolită din punct de vedere legal în Etiopia, țara natală a mamei, practica era atât legală, cât și obișnuită în Sudan. Sudanul urmează învățăturile lui Mohamed, care a avut treisprezece soții, mai multe concubine și un personal format din femei sclave. Tatăl meu era musulman, iar mama s-a împăcat în cele din urmă cu faptul că trăia într-o națiune musulmană.

Refugiată fiind și fără acte, mama era o pradă ușoară. Era vulnerabilă în fața bărbaților din piață și a gardienilor din tabăra de refugiați. Ea nu avea un tată care să o vegheze sau o familie care să îi protejeze onoarea. Când mergea prin tabără, trebuia să își ia măsuri de precauție suplimentare pentru a nu fi niciodată singură într-un loc ascuns.

Frumusețea unei femei era monedă de schimb în tabără. Un etiopian care avea nevoie de îngrijiri medicale din partea clinicii pentru refugiați era adesea refuzat, dar dacă o tânără atrăgătoare avea nevoie de asistență medicală, aceasta era ajutată imediat. Refugiații din tabără care aveau nevoie de ajutor pentru înregistrare sau transport trebuiau să aștepte adesea perioade de timp extraordinar de lungi, dar o femeie singură și atrăgătoare putea să meargă cu ușurință direct în fața rândului și să i se împlinescă nevoile.

Era evident faptul că tabăra noastră avea de fapt un sistem în care o familie putea plăti femeilor atractive o sumă mică de bani pentru a le însoți în căutarea unor servicii de rutină, știind că prezența acestor femei le va scuti să își piardă timpul.

Mama și-ar fi putut folosi frumusețea pentru câștig, dar tatăl meu i-a dat ocazia de a o folosi pentru siguranță. Dacă accepta cererea lui în căsătorie, gardienii din tabără ar fi știut că ea este soția unui bărbat musulman și nu ar fi deranjat-o. Ar fi găsit adăpost sub aripa protecției sale.

Cea mai mare provocare cu care s-a confruntat mama a fost faptul că tatăl meu era musulman. Mama era o creștină ortodoxă etiopiană. Credința ei este ceea ce a ajutat-o să treacă prin pierderea tragică a părinților ei. Rugăciunile ei au ajutat-o pe ea și pe sora ei să găsească drumul peste graniță, în Sudan. Credința ei în Isus a ajutat-o să își găsească curajul de a-și croi

o viață proprie în tabăra de refugiați. Căsătoria cu un creștin dintr-o confesiune diferită sau dintr-un trib diferit ar fi fost ceva, dar căsătoria cu un musulman a venit cu un set complet nou de provocări.

Conform legii Sharia, bărbaților musulmani li se permite să se căsătorească cu femei creștine, dar femeilor musulmane nu le este permis să se căsătorească cu bărbați creștini. Un soț musulman i-ar putea cere soției să accepte islamul și toată lumea s-ar bucura de convertire, dar ar fi ilegal ca soțul să se convertească la creștinism. De fapt, dacă soția și-ar convinge soțul să Îl accepte pe Isus, amândoi ar fi executați. Fiind o creștină etiopiană, mamei i s-ar fi permis să se căsătorească fie cu un musulman, fie cu un creștin, dar dacă devenea musulmană, i s-ar fi interzis să se căsătorească cu un creștin dacă soțul ei ar fi murit și ea ar fi dorit să se recăsătorească.

Credința creștină a mamei mele a însemnat foarte mult pentru ea. Ea știa că, dacă se căsătorește cu un bărbat musulman, copiii ei ar fi considerați musulmani, pentru că tatăl era musulman. O mamă creștină nu își poate crește copiii creștini dacă își alege un soț musulman. Copiilor nu li se permite să aleagă nicio altă religie.

Mama învăța încet despre viața conform legii Sharia. Totul părea neclar la început, dar a devenit mai clar în timp. Sistemul era creat pentru a controla și a conforma fiecare aspect al vieții ei. Ea a intrat în Sudan creștină, dar regulile și reglementările de acolo aveau să se asigure că nu va lăsa în urmă niciun semn al credinței ei adevărate. Era încolțită, indiferent dacă își dădea seama de acest lucru sau nu. Conformarea ei avea să vină în forme diferite în timpul petrecut în Sudan, dar avea să vină. Avea să îi ia treptat identitatea, până când tot ce avea să mai

rămână va fi fost fațada unei femei musulmane. Exteriorul ei urma să fie musulman și nu putea face nimic pentru a schimba acest lucru. Chiar și având o inimă creștină și agățându-se de credința ei cu toată puterea, ea urma să poarte haine musulmane, să se supună regulilor musulmane, să onoreze rugăciunile și posturile musulmane și să-și crească copiii ca musulmani.

Căsătoria cu tatăl meu ar fi însemnat un pas mai aproape de adaptare la Sudan. De îndată ce angrenajele islamului ar fi fost puse în mișcare, ar fi fost imposibil de anulat. Mama s-ar îndrepta înspre islam, chiar dacă în final l-ar respinge.

Mai mult decât orice altceva, dacă avea să se căsătorească cu tatăl meu, mama avea să piardă, în definitiv, o șansa la dragoste. Bărbații musulmani sudanezi își tratează soțiile diferit de modul în care bărbații creștini etiopieni le tratează pe ale lor. Soții etiopieni sunt cunoscuți pentru faptul că sunt mai buni cu soțiile lor decât bărbații sudanezi. Mama spera că tatăl meu va fi bun cu ea. El a fost incredibil de amabil cu ea atunci când i-a oferit transport spre oraș. Era de încredere și plin de resurse, afișând calitățile pe care ea și le dorea de la un soț. Ea admira bunătatea pe care el le-o arăta refugiaților etiopieni.

După ce s-a gândit bine, mama a decis să riște și să se căsătorească cu tatăl meu, la vârsta fragedă de șaisprezece ani. Din nefericire, părerea ei favorabilă despre proaspătul ei soț a fost de scurtă durată, iar dorința ei de a fi protejată a fost spulberată rapid.

CĂSĂTORITĂ CU UN CRIMINAL

Nunțile etiopiene nu sunt pentru cei slabi de inimă. Sunt sărbători uriașe, care pot dura zile întregi, cu o prezență de la o mie până la două mii de oameni. Tabăra noastră de refugiați nu avea televiziune, spectacole de varietăți sau concert rock, dar aveam nunți – mari, elaborate, exagerate.

Din păcate pentru mama mea, ea nu s-a bucurat de o nuntă mare, etiopiană. Ea și tatăl meu s-au căsătorit printr-o înțelegere simplă, ciudată, care a fost atât de mică, încât ea nici măcar nu a fost invitată să participe!

Singurele cerințe reale pentru o uniune matrimonială în vestul Sudanului sunt aprobarea de către clerul religios și semnarea unui contract de căsătorie. Mama nu trebuia să fie prezentă la ceremonie atât timp cât acolo era cineva care să o reprezinte. Nu a fost ușor de găsit un reprezentat, din moment ce mama era orfană, așa că, autoritățile locale i-au reprezentat unul. Tatăl meu a desemnat un reprezentat de sex masculin, iar cei doi reprezentanți au stat în fața unui membru al clerului islamic, ceea ce semnifica unirea în căsnicie a celor doi. După

ceremonie, mama a fost informată că este căsătorită cu tatăl meu.

Asta a fost tot. Totul s-a împlinit într-un mod cât se poate de lipsit de ceremonie, însă acea formalitate simplă i-a pecetluit soarta. Din cauza căsătoriei cu un bărbat musulman, ea avea să fie guvernată pentru totdeauna de legea Sharia.

Mama a descoperit că legea Sharia este un cadru religios atotcuprinzător, ale cărui dictate guvernează fiecare aspect al societății. Se spune că este legea divină dată de Allah și, uneori, este comparată în mod eronat cu cele zece porunci date lui Moise. Această comparație este falsă, deoarece, dacă cele zece porunci sunt generale (adică „Nu minți”; „Nu fura”; „Nu pofti”; „Nu ucide”), legea Sharia este mult mai specifică. În Sudan, ea nu guvernează doar comportamentul moral, ci include și codul penal, conținând instrucțiuni detaliate pentru familie, închinare, interacțiunea socială, igienă, îmbrăcăminte, divertisment și multe altele. Mama nu avea de unde să cunoască toate regulile. Este aproape imposibil pentru oricine care nu a fost crescut în credința islamică să le înțeleagă complet pe toate, dar ignoranța nu este niciodată o scuză pentru a nu respecta Sharia. Încălcarea legii Sharia poate avea consecințe mortale, așa că mama își lua în mod constant măsuri de precauție suplimentare pentru a se conforma acesteia.

Fostul președinte sudanez, Omar Hassan al-Bashir a spus-o cel mai bine atunci când a declarat lumii că legea Sharia și constituția sudaneză sunt inseparabile, spunând: „Vrem să prezentăm o constituție care să servească drept șablon celor din jurul

nostru. Iar șablonul nostru este clar, o constituție 100% islamică. ...”²

La scurt timp după ce mama și tatăl meu s-au căsătorit, mama a aflat un secret întunecat pe care tatăl meu l-a ascuns. El nu era doar un sudanez care lucra oferindu-le refugiaților etiopieni transport și, cu siguranță că nu spiritul de altruism l-a adus în tabăra noastră pentru a le oferi un serviciu atât de necesar celor mai puțin norocoși, precum mama mea.

Nu am aflat niciodată dacă mama știa toate detaliile despre cealaltă familie a tatălui meu, dar a descoperit că el se ascundea și se temea pentru viața lui. Originar din regiunea Darfur din vestul Sudanului, el era membru al tribului Rizeigat. Rădăcinile arabe ale celor din tribul Rizeigar provin de dinainte de Mohamed, iar ei sunt cunoscuți ca fiind războinici înverșunați. Ei sunt 100% musulmani și se consideră că, grupurile misionare care se concentrează asupra triburilor neatînse din Africa nu au ajuns deloc la ei.

Tatăl meu a fost crescut într-o familie musulmană strictă, care a urmat cu strictețe legea Sharia și a respectat tradiția Islamică, așa că, atunci când sora lui mult mai mică, în vârstă de doisprezece ani, a fost surprinsă vorbind cu un bărbat cu care nu era înrudită, sarcina de a proteja onoarea familiei i-a revenit lui.

Pentru a face acest lucru, el și-a ucis atât sora, cât și pe bărbatul cu care aceasta vorbise, într-o „crimă de onoare”. O crimă de onoare este practica de a proteja familia de stigmatizarea morală, prin îndeplinirea justiției islamice, mai exact prin exe-

² Reuters Staff, “Sudan Constitution to Be ‘100 Percent Islamic’: Bashir,” Reuters, July 7, 2012, <https://www.reuters.com/article/uk-sudan-constitutionidUKBRE8660IB20120707>).

GOLD BOOKS

Aceasta a fost o previzualizare gratuită.

Pentru a continua lectura, comandă cartea completă pe goldbooks.ro.

Incatusata

de Mariam Ibraheem

goldbooks.ro

<https://goldbooks.ro/mariam-ibraheem/incatusata-37.html>

Livrare prin curier in 1-3 zile . Plata card sau ramburs

Editura Gold Books . Baia Mare